

Cuprins

<i>Cuvânt-înainte</i> de Alina Pavelescu	5
<i>Testament la unsprezece ani</i>	11
Capitolul 1 — <i>Scrisul ca mărturie</i>	17
Capitolul 2 — <i>Am fost o elevă bună</i>	23
Capitolul 3 — <i>În țara lui Kim</i>	33
Capitolul 4 — <i>„O să murim toate”</i>	41
Capitolul 5 — <i>Fuga</i>	49
Capitolul 6 — <i>Ești kotjebi! Rușine!</i>	56
Capitolul 7 — <i>Exilul</i>	68
Capitolul 8 — <i>Am fost vândute</i>	79
Capitolul 9 — <i>Frățiorul meu</i>	92
Capitolul 10 — <i>Reîntoarcerea în infern</i>	102
Capitolul 11 — <i>Pe fugă</i>	110
Capitolul 12 — <i>Visând la Coreea de Sud</i>	126
Capitolul 13 — <i>Drumul prin deșert</i>	133
Capitolul 14 — <i>Ultima încercare</i>	153
Capitolul 15 — <i>Noua mea viață</i>	166
Capitolul 16 — <i>Vise de realizat</i>	185
<i>Epilog</i>	189
<i>Mulțumiri</i>	201
<i>Cuprins</i>	203

Capitolul 7

Exilul

În acea noapte geroasă, o lumină palidă plutea pe deasupra copacilor. De pe vârful dealului se ridica în aer un firicel de fum, care se destrăma pe fundalul întunecat al cerului. Ne-am apropiat de sursa fumului, pentru că simțeam nevoia de puțină căldură. Am mers prin pădure către licărul aceluia foc misterios. Era căinos de frig, iar vântul puternic de februarie parcă mă plesnea peste față. În jurul acelei flăcării, am reușit să distingem două siluete ghemuite – un bărbat și o fetiță. Văzându-i cât de desperați arătau, m-am gândit că poate încercau să facă același lucru ca și noi – să fugă din țară. Mama s-a apropiat de ei, a intrat în vorbă cu bărbatul și mi-a confirmat exact ce bănuisem. În aceeași noapte ca și noi, împreună cu fiica lui, care era chiar mai mică decât mine, bărbatul acela plănuia să riște totul, ca să evadeze din Coreea de Nord.

— Gheața e destul de tare, ne-a spus el. Am văzut oameni trecând peste ea.

În sfârșit, vești bune și pentru noi.

— Dar mai bine așteptăm până spre dimineață, ne-a sfătuit. Atunci, gardienii patrulează mai rar.

Eram aproape de vârful unui deal, de unde se vedea foarte bine fluviul Tumen. Era locul perfect din care să ținem sub

observație mersul încolo și-ncoace al paznicilor de frontieră. Chiar în fața noastră, undeva în beznă, se întindea China. Ultima șansă pentru noi toți. Ultimul obstacol – să traversăm fluviul înghețat, pe malul căruia patrolau soldați înarmați cu mitraliere, instruiți să tragă fără somație în orice mișca. Ore întregi s-au scurs. Eram tot mai neliniștită. Îmi aminteam că ultima oară dăduserăm greș. Dar dacă de data asta ne-mpușcau soldații?

După vreo cinci ore, pe malurile râului domnea o liniște ca de mormânt. Nu se vedea țipenie de om. Pentru noi, era momentul s-o luăm din loc. În tăcere deplină, am început să coborâm spre poalele dealului, prin pădure către Tumenul înghețat. Gardienii parcă intraseră în pământ. Bărbatul a încercat gheața cu piciorul, ca să fie sigur că era destul de tare. Părea solidă și avea o pojghiță de zăpadă proaspăt căzută deasupra. Din precauție, am luat-o în șir indian, la câțiva metri unul în spatele celuilalt, ca să ne distribuim greutatea pe gheață cât mai uniform. În fruntea șirului a pornit mama, urmată de Keumsun, apoi bărbatul și fetița lui. În cele din urmă, și eu m-am aventurat. Eram ultima și n-am îndrăznit să mă uit înapoi. Știam că, din spatele meu, noaptea de culoarea cernelii se-ntindea după mine, ca și cum ar fi vrut să mă smulgă din grup. Îmi închipuiam că vreun paznic de frontieră putea să se ivească în orice moment și să-nceapă să tragă înspre noi. Nu aveam de traversat decât o sută de metri, dar tot mi s-a părut că durează o veșnicie. Ce se-ntâmpla, dacă eu, dintre toți, nu reușeam s-ajung pe malul chinezesc? Îmi bătea inima nebunește și am început să merg mai repede. Brusc, mi-am pierdut echilibrul. Am căzut de mai multe ori pe acei câțiva metri de gheață. Drept urmare am lăsat-o cu toții mai ușor, am început să înaintăm ca broasca țestoasă, mult mai încet față de cum

plănuiserăm. Parcă și o geană de lumină dădea să se arate. Era clar, trebuia să ne grăbim. Doar câțiva metri mai aveam de parcurs. I-am prins pe ceilalți din urmă, crezând că asta era, gata, ne aflam în siguranță.

De fapt, ajunseserăm doar pe o insuliță de pe fluviu. Mai aveam de parcurs câțiva metri buni până pe malul chinezesc, iar în acea porțiune gheața părea mai puțin solidă.

Ne-am aranjat într-o altă ordine. Fetița cea mică – și cea mai ușoară – pornea prima, iar eu o urmam. Am văzut-o apropiindu-se de malul propriu-zis, parcă timidă. Când s-ajungă, am auzit dintr-odată un zgomot puternic de gheață care crăpa. Fetița s-a scufundat prin ea, chiar în fața ochilor mei. Apa i-a ajuns până la genunchi. A început să țipe. Noi am intrat în panică și ne-am retras pe insuliță.

— Ai dat cu picioarele de pământ? a vrut să știe tatăl ei.

— Da, i-a răspuns ea, cu o voce înspăimântată.

Așa că, fără să mai băgăm în seamă frigul, am luat-o cu toții prin apa foarte rece. Simțeam o durere groaznică la picioare. Am înaintat... cei câțiva metri, până când am călcat, în cele din urmă, pe pământ chinezesc.

În sfârșit, reușiserăm.

Ne-am oprit să ne tragem sufletul, dar hainele ude începușeră deja să înghețe.

Câteva momente, atât ne-am îngăduit să ne odihnim, și iar ne-a cuprins frica. Trebuia să ne îndepărtăm de râu cât de mult puteam, pentru că dacă ne găseau polițiștii de frontieră chinezi ne-ar fi trimis înapoi în Coreea de Nord. Nici nu voiam să mă gândesc ce pedepse cumplite am fi primit dacă ne-am fi întors în Coreea de Nord. Așa că n-aveam de zăbovit nici măcar un minut. Aveam în față lanuri de grâu care se-ntindeau cât vedeai cu ochii. Trebuia să le străbatem cât mai repede cu putință, ca

să ajungem la pădurea care se vedea pe dealurile din depărtare. Dar mie-mi înțepenise piciorul de frig și nu puteam s-alerg. Folosindu-mi toate puterile, am încercat să țin pasul cu mama. Ce departe păreau dealurile! În cele din urmă, după vreo zece minute, am ajuns. Eu m-am prăbușit la pământ, în spatele copacilor, și am văzut cerul care deja se luminase. Și soarele s-a ivit. Era cea dintâi dimineață pe care o trăiam în afara țării mele de baștină.

Primii zori ai noii mele vieți.

Oare cum aveau să ne trateze chinezii? Nu știam nimic despre țara lor. Din ascunzișul copacilor, am privit peisajul. Pe drumul care se-ntindea mai jos de noi, am observat câțiva bărbați și femei pe biciclete. Mai mult ca sigur se duceau la muncă. Era pentru prima oară când vedeam chinezi. De cealaltă parte a drumului am zărit niște căsuțe cu grădini. Asta părea să confirme ce ne spusese vecinii – China era o țară bogată. În Coreea de Nord, rar se-ntâmpla să aibă cineva o casă – oamenii locuiau, de regulă, în blocuri cu apartamente. Mi se părea și stranie și fascinantă lumea cea nouă din fața ochilor mei. În copilărie, nici nu visasem vreodată c-aș fi putut într-o bună zi să-mi părăsesc țara.

Brusc, în fața noastră s-a ivit un bărbat pe o bicicletă. Ne-a făcut semn să ne-apropiem și a zis ceva într-o limbă pe care n-am înțeles-o. Am intrat în panică. Dacă ne dădea pe mâna autorităților? Am luat-o din loc imediat și ne-am îndreptat spre pădure, fără s-avem habar încotro mergeam. Singurul nostru obiectiv era să ne-ndepărtăm cât mai mult cu putință de frontieră. După ce am alergat o bună vreme, am ajuns într-un loc uitat de lume, unde era o liniște desăvârșită. Mi-era cumplit de frig în hainele care îmi înghețaseră bocnă. Așa că ne-am oprit

acolo. Bărbatul care ne-nsoțise peste râu a făcut un foc mic lângă care m-am prăbușit epuizată. Ce bine era la căldura lui, chiar și așa, puțină! După o noapte atât de tumultuoasă, era o adevărată binecuvântare dacă reușeam să dorm puțin.

După-amiază, ne-am trezit și am plecat iar la drum, tot fără să știm încotro mergeam. Prioritatea era să găsim ceva de mâncare. Ne chinuia foamea. La căderea nopții următoare, tot nu găsiserăm nimic. Evadaserăm în China, ca să găsim de mâncare, și uite că și aici era la fel – n-avem ce mânca.

În disperare de cauză, mama și-a luat inima-n dinți și a bătut la ușa unei case de la marginea unui sătuc. Minune după minune: o femeie ne-a deschis și ne-a dat ceva de băut... și mai vorbea și coreeană! Din câte am înțeles, în acea regiune de frontieră o mare parte a populației, la origini, era formată din coreeni. Ajunseserăm la casa primarului din acel sătuc, un om binevoitor, care ne-a primit și ne-a ospătat cu orez, colțunași cu supă și niște tofu uscat mai mult decât delicios. Ce le rămăsese și lor de la masa festivă de Anul Nou chinezesc. Primarul nu numai că s-a dovedit prietenos, dar ne-a și avertizat: „Mâncați tot, sau cât puteți, apoi duceți-vă înapoi în Coreea de Nord. Nu e sigur aici pentru oameni ca voi. O să fiți arestați.”

Nu l-am ascultat. Să ne-ntoarcem în Coreea de Nord – nici nu putea fi vorba de așa ceva. Am petrecut acea noaptea într-un șantier de construcții din sătuc.

A doua zi dimineață, la crăpatul zorilor, m-a trezit gălăgia din jurul meu. Tatăl fetei mi-a explicat că niște oameni din satul vecin tocmai veniseră să discute cu mama. Vorbeau între ei foarte zgomotos. Nu-mi plăcea deloc ce se-ntâmpla. Dintr-odată, mama s-a întors către mine și m-a privit fix în ochi.

— Oamenii ăștia cunosc o familie care vrea să adopte un copil, mi-a spus ea în șoaptă.

Nici n-am înțeles ce-mi spunea de fapt.

— Dacă vrei să te duci cu ei, poți să..., a mai zis mama, cu vocea gătuită.

Mie a început să mi se-nvârtă capul. Mama a încercat să mă convingă:

— Cu siguranță c-ai duce o viață mai bună cu ei decât cu mine. Nu prea mai am cu ce și cum să am grijă de tine.

Când am auzit-o, aproape am leșinat. Sigur c-aș fi ascultat-o dacă n-aveam de ales, dar simplul fapt c-o auzeam spunându-mi așa ceva îmi sfâșia inima – parcă m-anunța ea, cu gura ei, că era gata să mă părăsească.

Spre norocul meu, sătenii au aflat că împlinisem deja doisprezece ani, chiar dacă nu-i arătam. Deci, eram prea mare pentru familia respectivă, așa c-a trebuit să rămân alături de mama și de Keumsun.

Chiar și așa, situația noastră de-acum era la fel de proastă pe cât fusese și cea de la Rajin-Sonbong. Ceva mai târziu, în aceeași zi, bărbatul și fetița care fugiseră odată cu noi din Coreea de Nord ne-au părăsit și s-au dus acasă la părinții lui. Am rămas doar noi trei, singure. Ne gândiserăm că nu trebuia decât să trecem frontiera și toate s-ar fi aranjat pentru noi, ca prin minune. De fapt, ne era mai rău ca la noi acasă, pentru că aici trebuia să trăim ascunse și riscam în orice moment să fim prinse de poliție și arestate.

Adevărul era că Beijingul semnase un acord cu aliatul său, Kim Jong-Il, prin care China se obliga să trimită înapoi pe oricine încerca să evadeze din Coreea de Nord. Consecința este că, și acum, zeci de mii de nord-coreeni trăiesc în ascunzători

pe teritoriul chinez, de teamă c-ar putea fi prinși de poliție în orice moment. Până în ziua de astăzi, autoritățile chineze au ignorat orice solicitare a Coreei de Sud și a organizațiilor neguvernamentale. Când am ajuns noi în China, nu aveam un acoperiș deasupra capului, nici mâncare, și ne era teamă ca nu cumva să fim denunțate de localnici.

Cât de mult puteam să rezistăm așa? mă-ntrebam, în acea primă zi petrecută-n China, încercând s-adorm la marginea unui câmp de orez. Dintr-odată, mi s-a părut că se apropiase cineva și am deschis ochii. Am văzut un bărbat, care se oprise chiar lângă mine și mă privea de sus. Am sărit în picioare, la fel ca mama și Keumsun. Am văzut și o femeie pe bicicletă.

— Nu vă temeți, ne-a spus aceasta în coreeană. Vă pot ajuta.

Noi am fugit din instinct și ne-am ascuns într-o fermă pus-tie. Dar femeia s-a ținut după noi.

— Vă jur că vreau să v-ajut! Veniți cu mine!

Părea destul de simpatică. Și nici n-aveam de pierdut mare lucru, așa c-am urmat-o. Când am ajuns acasă la ea, ne-am trezit că luam parte la o sărbătoare: soacra femeii împlinea optzeci de ani. Cum erau toate murdare pe noi, ne-am simțit stânjenite. Femeia ne-a găsit niște haine noi, curate, apoi ne-a urcat într-un taxi care ne-a dus până într-un alt sat, unde totul ni s-a părut necunoscut.

Am tremurat tot drumul până acolo. Dar, odată ajunse în acel sat, am fost duse într-o căsuță și am primit hrană pentru trei zile, din partea îngerului nostru păzitor. Am început să-mi recapăt forțele. Ce bine era să-mi fie cald! Stăteam într-o casă de țară, cu gratii de fier la ferestre. Am aflat că eram în mijlocul târgului Hunchun, unul dintre orașele importante care

se-ntind de-a lungul graniței cu Coreea de Nord, situate nu departe de fluviul Tumen. În fața casei nu exista grădină, în schimb era o cocină, în care grohăiau întruna și se tăvăleau în noroi câțiva porci. Casa propriu-zisă avea doar două camere. În cea mai mică dintre ele stăteau cei doi copii ai salvatoarei noastre, de care avea mare grijă. În camera cea mare, dormeam pe saltele întinse direct pe podea restul de cinci inși – mama, eu și Keumsun, plus femeia care avea grijă de noi și soțul ei.

Mare noroc avuseserăm – femeia părea foarte generoasă. După întâlnirea cu ea, simțeam și eu că mi se mai ridică moralul. Mă gândeam cu neliniște la ce avea să ne aducă viitorul, așa că-mi puneam în ea speranțele c-ar fi putut să ne salveze. În răstimp de numai câteva zile, realizasem că viața era primejdioasă în China pentru niște refugiați ca noi, care trăiau ascunși. Dacă n-ar fi fost gazda noastră, am fi trăit expuse tuturor primejdiilor, dintre care cea mai mare era să fim arestate. Mai mult decât atât, nu puteam risca să trec dincolo de perețele care ne despărțea de cocina porcilor. După acest perete se afla strada, unde riscam să fim denunțate. Așa că ne cuibăream în siguranță dincoace de peretele protector. Numai că n-a trecut mult și am început să mă plictisesc, fără nimic de făcut și neputând juca niciun joc. Tot ce puteam face, ca să-mi ocup timpul, era să stau cu ochii pe porcii care se tăvăleau în noroi. Măcar ei nu-și făceau aceleași griji ca și mine.

Încetul cu încetul, femeia-gazdă ne-a câștigat încrederea. Ea și mama s-au împrietenit. Vorbeau de zor în camera cea mare, iar eu le ascultam pe-ascuns.

— Știu cum să v-asigur viitorul, i-a spus femeia mamei, într-o dimineață. O să poți trăi în siguranță, să-ți trimiți fetele la școală..., ba chiar, să obții și un *hukou*.

Un *hukou*? Era posibil așa ceva? *Hukou* era un document care-ți conferea dreptul de rezidență permanentă în China, ceea ce ar fi însemnat că nu mai trebuia să trăim ascunse.

Am ascultat cu mai multă atenție.

— Mărită-te c-un chinez, i-a propus gazda noastră mamei. Știi cum e, n-arată ei a soți buni, dar au bani și or să se poarte bine cu tine.

Mama n-a zis nimic. Eu am rămas șocată. Am ascultat încă și mai atent. Mama părea să se gândească serios la propunere, pe măsură ce conversația lor înainta. Gazda i-a spus mamei să nu se gândească prea mult, apoi s-a ridicat, ca să-i dea puțin timp de gândire, de una singură.

Mama se simțea puțin stânjenită, când ne-a prezentat opțiunile mie și lui Keumsun. Gândirea ei era pragmatică înainte de toate: ca să supraviețuim în această țară nouă pentru noi, trebuia ca ea să-și găsească o slujbă. Dar cum să fi reușit acest lucru, fără niciun fel de documente? Era prea riscant să accepte să fie plătită la negru. Se gândea și că mai bine se mărita, fiindcă ar fi reușit, financiar vorbind, să le asigure o educație celor două fete ale ei. În China, la fel ca în Coreea de Nord, societatea încrunta din sprâncene dacă auzea de vreo mamă care trăia și-și creștea copiii de una singură. Dacă măritișul era condiția pentru a putea obține un permis de rezidență, atunci da, găsirea unui soț bun părea să fie soluția perfectă la toate problemele noastre.

La început, m-a lăsat oarecum descumpănită hotărârea mamei, dar am decis să-i respect intenția și să mă-ncred în judecata ei. Era datoria mea de fiică, și-apoi mama știa mai bine cum să procedeze în folosul nostru. Dacă am stat și m-am gândit, am ajuns și eu la concluzia că șansa noastră cea mai bună stătea în căsătoria mamei.

Astăzi, privind în urmă, pot să spun că dorința mamei de a-și găsi un soț chinez mi s-a părut o decizie greu de înțeles, dar eram disperate. Voiam să fim în siguranță cu orice preț. Ni se părea că în China eram urmărite în orice moment. Cum să fi părăsit acea țară atât de mare, fără ajutor? Soluția propusă de „salvatoarea” noastră mi s-a părut și mie singura opțiune posibilă. Ori se căsătorea mama, ori eram arestate și repatriate în Coreea de Nord, unde puteam să ne așteptăm la închisoare sau chiar la ceva mai rău. Și-apoi, această chinezoaică ne primise-n casa ei și părea atât de drăguță și de serviabilă – ba ne mai și promisese un bărbat amabil și îndatoritor. Ce aveam de pierdut?

De îndată ce-a primit asentimentul mamei, îngerul nostru păzitor s-a și pus pe treabă. A dat o mulțime de telefoane. Uneori vorbea în coreeană, și atunci eu încercam să ghicesc despre ce putea fi vorba. De cele mai multe ori, vorbea în chineză și nu mai înțelegeam nimic din ce spunea. În tot cazul, plină de entuziasm, s-a interesat despre fiecare potențial pretendent. Tot ascultând-o cum vorbea la telefon, mă-ntrebam în sinea mea: „Oare chiar așa crede că o să ne găsească un bărbat?” Crezusem că avea de gând să-și întrebe prietenii, chiar și vecinii. Ea, în schimb, s-ar fi zis c-avea o întreagă „rețea” și multă experiență de pețitoare. Oare chiar existau atâția bărbați chinezi în căutarea unor neveste nord-coreene?

În dimineața aceea, gazda noastră s-a tot agitat de colo-colo și, după numai câteva ore, a început să-i sune telefonul. Pe urmă iar a sunat. Lucrurile păreau să se miște mult mai repede față de cum ne-nchipuiserăm noi, dar „salvatoarea noastră generoasă” nu ne-a dat niciun fel de amănunte despre ce anume vorbea la telefon.

A treia zi dimineața, doi bărbați cu înfățișări sinistre, arși de soare, s-au ivit la ușa casei în care stăteam. Unul avea o arsură mare pe tâmpla stângă, unde nu-i mai creștea părul.

„Cât de hidoși sunt amândoi!” m-am gândit eu înfricoșată, când i-am văzut proțâpiți acolo, în fața gazdei noastre, într-un colț al bucătăriei.

Am încercat să-i ascult cu discreție, dar în zadar. Vorbeau în chineză și nu pricepeam o iotă din ce-și spuneau.

La un moment dat, cel mai urât dintre cei doi a scos un teanc de bani foarte soioși, a numărat douăzeci de bancnote a câte o sută de yuani și le-a întins gazdei noastre.

Femeia a venit să ne ia pe noi, spunându-ne să ne luăm boarfele și s-o urmăm.

— Omul ăsta vrea un fiu, i-a explicat mamei.

În prima clipă, n-am înțeles că tocmai fuseserăm vândute pe două mii de yuani.